

23 Δεκεμβρίου 2018

Ανάφη: Μια σταγόνα στο Αιγαίο

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Προσκυνήματα-Οδοιπορικά-Τουρισμός

Πανέμορφη, αρχοντική, ερημική, η Ανάφη είναι μονάχα για να την αγαπάς!

Η Ανάφη, το μικρό παιδί των Κυκλάδων, είναι όμορφη, απλή, μοναχική, απόκοσμη κι αυθεντική. Την λατρεύεις. Αν και είναι λιλιπούτεια, έχει γίνει ευρέως γνωστή.

Τον Ιούλιο στο κυκλαδονήσι συναντάς Γάλλους, Ισπανούς, Νοτιοαμερικανούς, τουρίστες από όλα τα μήκη και πλάτη της Γης, και την Ελληνική νεολαία, που προτιμά γαλήνιες, ανέμελες, μποέμικες κι ασυμβίβαστες διακοπές.

Εκεί στην εσχатиά των Κυκλάδων, στα νησιά της άγονης γραμμής, η Ανάφη

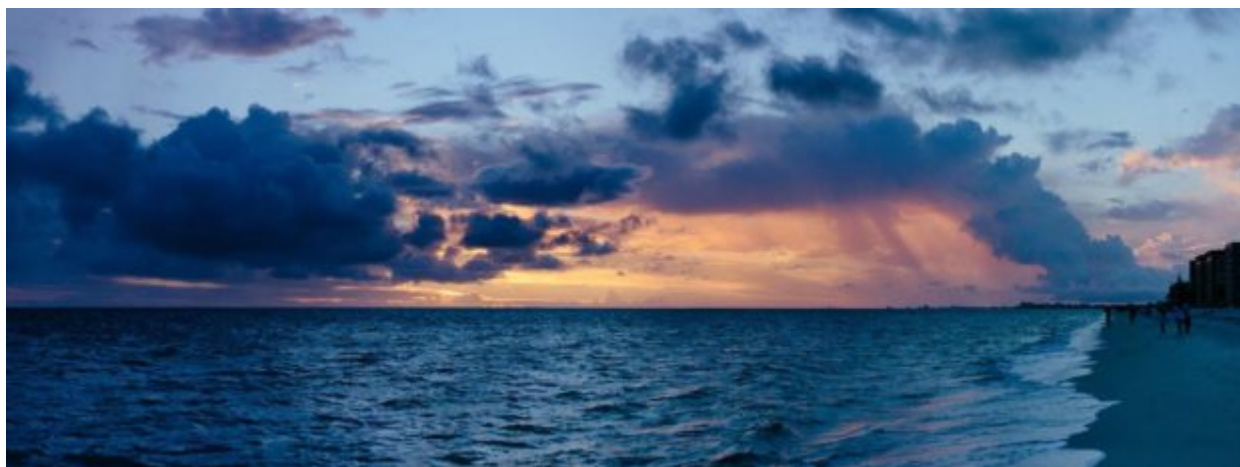
ζυμωμένη από τον αιγαιοπελαγίτικο ήλιο και την αρμύρα της θάλασσας, συντελεί ένα μοναδικό τοπίο, που προσελκύει τον οδοιπόρο να την ανακαλύψει. Προσφέρει απλόχερα τη νησιώτικη φιλοξενία. Προσκαλεί τον περιηγητή να ανιχνεύσει τις οάσεις της, μέσα από το γυμνό κι άνυδρο τοπίο της.

Τον πυκνοδομημένο, παραδοσιακό οικισμό της χώρας, που απλώνεται αμφιθεατρικά πάνω από το λιμάνι, τον περιδιαβαίνεις με τα πόδια, καθώς τα τροχοφόρα δεν κυκλοφορούν. Εκεί στέκουν θολωτά, μονόχωρα σπίτια, που ενώνονται με τις λευκές εκκλησιές και τα στενά σοκάκια, που κατευθύνουν τον ταξιδιώτη στην κορυφή της χώρας, το ενετικό Κάστρο.

Υπέροχο είναι το θέαμα από τον Άι Γιώργη. Θες να μείνεις εκεί, να χορτάσει η ματιά σου την ξεραίλα των Κυκλάδων, που παντρεύεται τεχνηέντως με το μπλε της θάλασσας.

Το Κλεισίδι είναι ο παραθαλάσσιος οικισμός, με θέα στη θάλασσα. Αγναντεύει κανείς από εκεί τα νησάκια Μακρά, Φτενά και Παχιά.

Ο Γυαλός, ή ο οικισμός του Αγίου Νικολάου, είναι το λιμάνι του νησιού, με τον εξωτικό χαρακτήρα, χτισμένο στους πρόποδες ενός απόκρημνου βράχου.

Οι παραλίες ποικίλουν, με χοντρή ή ψιλή χρυσή άμμο, ψιλό ή χοντρό βότσαλο, ηφαιστειογενή πετρώματα, βράχια άλλοτε κόκκινα, με ιδιαίτερους χρωματισμούς, αρμυρίκια, που δένουν αρμονικά σε ένα ερημικό περιβάλλον, περιτριγυρισμένο από κρυστάλλινα, γαλαζοπράσινα και καθαρά νερά.

Στην Ανάφη έχεις τη δυνατότητα να επιλέξεις σε ποια παραλία θα κολυμπήσεις. Φλάμουρου, Πρασιές, Πράσα, Μέγας Ποταμός, Λιβόσκοπος, Κυπαρίσσι (Καμμένη Λαγκάδα), Άγιος Νικόλαος, Κατσούνι, Μέσα Ρούκουνας, Καταλυμάτσα, Έξω Ρούκουνας, Βάγια, Άγιος Γεώργιος (Βρύση), Κλεισίδι κι Άγιοι Ανάργυροι, είναι κάποιες από τις παραλίες της Ανάφης.

Όρος Κάλαμος. Η θέασή του προκαλεί δέος ανείπωτο κι απερίγραπτο με λέξεις. Είναι ορατός από όπου κι αν στέκεται κανείς στο νησί. Αποτελεί ένα θεσπέσιο μνημείο της φύσης. Στολίζει και κοσμεί την Ανάφη.

Είναι ένας επιβλητικός, μεγαλοπρεπής, ασβεστολιθικός και μονολιθικός βράχος ύψους 460 μέτρων. Είναι ο δεύτερος μεγαλύτερος μονόλιθος της Μεσογείου μετά το Γιβραλτάρ. Στο πιο ψηλό του άκρο δεσπόζει η Μονή της Καλαμιώτισσας, αφιερωμένη στην Παναγία. Μια λευκή εκκλησιά, κείται μετέωρη, αγκιστρωμένη πάνω σε έναν απόκρημνο βράχο, όπου τριγύρω της φέγγει το μπλε του ουρανού, που στον ορίζοντα φιλιώνει με το μπλε της θάλασσας.

Έχοντας στο σακίδιο νερό, καραμέλες, μπισκότα, και με εφόδια την υπομονή και την καλή προαίρεση, αντέχεις την ανηφοριά ως την κορυφή του όρους «Κάλαμος». Δε σε φοβερίζει το ύψος, ο γκρεμός κι η άγρια όψη των βράχων.

Σε όλη τη διάρκεια της ανάβασης, η θέα σε συνεπαίρνει. Το απέραντο ελληνικό γαλάζιο σε ηρεμεί. Τι κάλλος! Μικρές και φτωχές είναι οι λέξεις για να περιγράψουν και να αποτυπώσουν την εικόνα που θωρούν τα μάτια. Η Καλαμιώτισσα από εκεί πάνω μας περιφρουρεί.

Στη βόρεια πλευρά του όρους «Κάλαμος» στέκει το Δρακοντόσπηλο. Η ονομασία του, νομίζεις ότι είναι βγαλμένη από το παραμύθι. Το σπήλαιο είναι απρόσιτο από τη θάλασσα και προσεγγίσιμο από ένα μονοπάτι. Το νερό που στάζει στα τοιχώματα, δημιουργεί χρυσοπράσινες αποθέσεις, κολώνες και φυσικές γούρνες. Οι σταλακτίτες δειλά δειλά σχηματίζονται στο Δρακοντόσπηλο.

Τοπικές γεύσεις και μυρωδιές της Ανάφης αποτελούν το θυμαρίσιο μέλι, η κάπαρη, η μπαλόθια, το ζαφοριστό ψωμί, τα ξεροτήγανα, το σησαμόμελο, τα μελιτερά, τα γεμιστά, το κουφέτο, το λαδοτύρι, το κρασί, το θυμάρι, η ρίγανη, το φασκόμηλο, το θρούμπι, ο κροκός (η ζαφορά), τα καπαρόφυλλα, το σταμναγκάθι και τα κρίταμα.

Στο νησί υπάρχει ένας τσαμπουνιέρης. Ευτυχώς, βαστάμε ακόμη στις ημέρες μας τους ήχους και τις νότες της Ελληνικής παραδοσιακής μουσικής.

Όλοι, ντόπιοι, τουρίστες και περαστικοί, γίνονται μια παρέα στα πανηγύρια του θέρους. Πιάνονται χέρι με χέρι στον κύκλο για να σύρουν το χορό. Το γλέντι κρατά ως το ξημέρωμα στην κεντρική πλατεία του Αγίου Νικολάου, υπό τους ήχους της λύρας και του βιολιού. «Άμα χαράζει στο Αιγαίο, είναι όμορφα σου λέω», είναι οι στίχοι ενός νησιώτικου τραγουδιού, που μένουν στην καρδιά και θυμίζουν σκηνές από το πανηγύρι στην Ανάφη.

Εκεί στο νησί ζεις δυνατά τον παλμό του κόσμου, κάτι που οι ντόπιοι περιμένουν ένα χρόνο για να το χαρούν, και προετοιμάζονται ιδιαίτερα για αυτό.

Η αίσθηση που σου αφήνει η Ανάφη φεύγοντας, προτού σαλπάρει το βαπόρι του γυρισμού, είναι ότι μια επίσκεψη στο στερνοπούλι των Κυκλάδων δεν είναι αρκετή.

Η Ανάφη τιμάται στην Αθήνα με τα Αναφιώτικα, ένα κομμάτι της Πλάκας, του όμορφου χωριού, ή και νησιού της Ελληνικής πρωτεύουσας, ένας τόπος αντάμωσης ανθρώπων από τις πέντε ηπείρους. Στα ξακουστά Αναφιώτικα δεσπόζουν οι εκκλησίες της Παναγίας της Καλαμιώτισσας, του Άι Γιώργη του βράχου, τα λευκά σπίτια και τα στενά ασβεστωμένα δρομάκια.

Της Αγγελικής Τριάντη

Πηγή: neakriti.gr